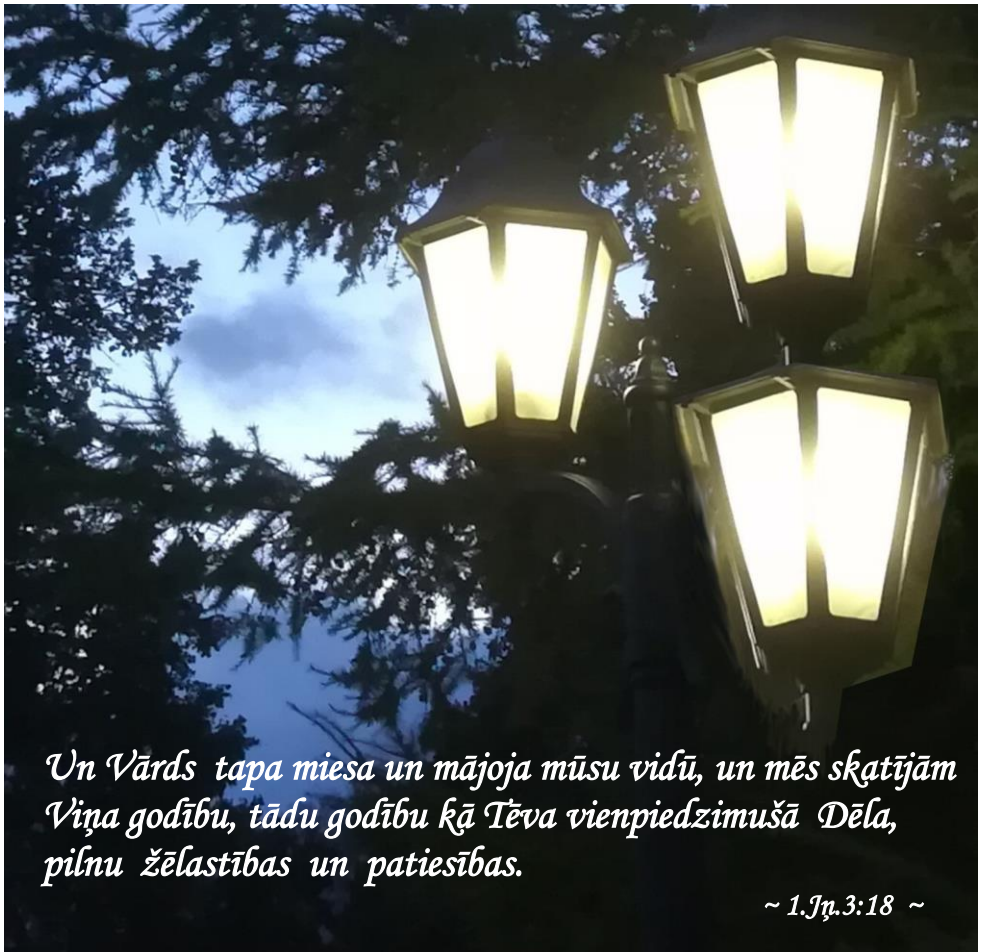

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Līvīze

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •
2021. gada decembris, Nr.74

*Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām
Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla,
pilnu žēlastības un patiesības.*

~ 1. Jņ. 3:18 ~

Bet eņģelis uz tiem sacīja: “Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.” (Lk.2:10–11)

Eņģeļa pasludinājums vēstī, ka šis bērniņš ir mūsu Pestītājs, pie kura mēs varam atrast prieku un mierinājumu – kā pie vislielākā dārguma; visi eņģeļi un pats Dievs raugās turp, kur ir Viņš. Bet šādu dārgumu Dievs liek ne vien Jēzus mātes klēpī, bet dāvā arī man un tev, sacīdams: Viņš ir tavs; un viss, kas Viņam pieder Debesīs un virs zemes – tas būs tavs. Kas tad nu šādus vārdus dzird, bet nepriecājas par tiem, tas pelnījis, lai zibens iedzītu viņu deviņas olektis dziļi zemē. Tādēļ mums jāpateicas Dievam par Viņa žēlastību un jālūdz, ka Viņš pats runātu un rakstītu šo pasludinājumu mūsu sirdīs, lai mēs spētu patiesi rast mierinājumu pie šī Pestītāja un caur Viņu uzvarēt nāvi un velnu. To lai mums palīdz mūsu mīlais Kungs un Pestītājs Kristus. Āmen.

Mārtiņš Luters

Mācītāju uzrunas

1. Jāņa 4:9–11 „Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam Savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu. Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīļējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai. Mīlie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt.”

Dieva mīļotie, māsas un brāļi Kristū!

Šajos Kristus dzimšanas svētkos mēs, Dieva bērni, Kristus Jēzus asiņu upura izpirktie, sekosim šiem vārdiem: “Mīlie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt.”

Slimības draudi ir darījuši cilvēkus bailīgus. Ļaunais izmanto šo situāciju, lai cilvēku sabiedrību sašķeltu. Visvairāk tam tīk panākt, lai Kristus sekotāju pulkā nebūtu ticības un mīlestības. Tāpēc, ka Dievs mūs “tā ir mīlējis” – mēs esam atbrīvoti no grēka, nāves un velna. Mēs dzīvojam jaunu ticības dzīvi, un tā ir arī jaunas mīlestības dzīve. Šāda dzīve ir iznākums Dieva Labās Vēsts apcerei par to, kā Dievs ir mūs mīlējis. Šajos svētkos apcerēsīm Dieva Dēla ienākšanu pasaulē pazemībā un lēnprātībā, lai mūs izglābtu. Lai Dieva svētības ir šīs pārdomas un Dieva mīlestība ir mūsu vidū!

Priecīgus Kristus dzimšanas svētkus!

Jūsu mācītājs Kristū – Ingus Dauksts

Bet sestajā mēnesī Dievs sūtīja eņģeli Gabrielu uz Galilejas pilsētu Nācareti pie jaunavas, kas bija saderināta ar vīru, vārdā Jāzebs, no Dāvida nama, un jaunavas vārds bija Marija. Un, ienācis pie viņas, eņģelis sacīja: “Esi sveicināta, izredzētā, Kungs ir ar tevi!” Viņa iztrūkās par šiem vārdiem un domāja, kas tas par sveicienu. Un eņģelis viņai sacīja: “Nebīsties, Marija! Tu esi atradusi žēlastību pie Dieva. Un, redzi, tu tapsi grūta un dzemdēsi Dēlu, un dosi viņam vārdu Jēzus. Viņš būs dižens un tiks saukts par Visuaugstā Dēlu. Un Kungs Dievs dos viņam Dāvida, viņa tēva, troni. Un viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un viņa valstībai nebūs gala.” Bet Marija jautāja eņģelim: “Kā tas var būt? Jo es vīra nezinu.” Tad eņģelis viņai atbildēja: “Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstā spēks tevi pārklās, tādēļ arī, kas dzims, būs svēts un tiks saukts – Dieva Dēls. Un redzi, Elizabete, tava radniece, pat viņa savā vecumā ir ieņēmusi dēlu, un viņa, kuru sauca par neauglīgu, ir jau sestajā mēnesī. Jo Dievam nekas nav neiespējams.” Tad Marija sacīja: “Redzi, es esmu Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda.” Un eņģelis no viņas aizgāja.

(Lk.1:26-38)

1. Ak nāc, ak nāc, Immanuēl, uz Tevi gaida Israēls; tas tumsībā apspiestībā sēd un cer uz Tevi, Dieva Dēls.
 2. Ak nāc, Tu svētā gudrība, lai zemē valda taisnība, mums Dieva ceļus parādi un tajos staigāt iemāci.
 3. Nāc, spēka Kungs, nāc, Adonai, – Tu Dievs, kas tautai Sinajā reiz devi savus likumus, ar stipru roku vadi mūs.
 4. Tu atvase no Jeses, nāc, no ienaidnieka rokas glāb ikvienam, kas uz Tevi cer, ļauj nāves varu uzvarēt!
 5. Tu atslēga no Dāvida, kas Tēva namu atdara; mūs debess ceļā vadīt nāc, lai priekā vērsas nopūtas.
 6. Ak nāc, Tu rīta zvaigznes stars, lai mostas nāvē dusošais, lai skaidras attāust debesis un iznīcības ēnas klist.
 7. Ak nāc, Tu tautu cerība, lai ļaužu sirdis vienojas, lai naidis un kari mitējas, Tavs miers virs zemes nolaižas.
- (Jaunā Dziesmu grāmata, 4)

Ir pienākuši Kristus Piedzimšanas svētki. Adventa laiks ir pagājis Kristus Piedzimšanas svētku gaidās. Tomēr jautājums katrā no mums vēl deg: “Kas tad ir TAS, ko mēs gaidām?”

Protams, atbilde ir Kristus. Mēs gaidām KRISTUS Piedzimšanas svētkus! Tā vien šķiet, ka katrs no mums uz šādu jautājumu atbild ar vārdiem: “Mēs gaidām Kristu.” Lai gan šie vārdi “es gaidu Kristu,” katram nozīmē kaut ko nedaudz citu. Tas nozīmē sagaidīt atkal kādu jau reiz piedzīvotu pozitīvu garīgu pieredzi, tad pilnīgi iespējams, ka šeit, starp mums, ir desmitiem dažādu pieredžu, kuras katrs vienā vai otrā veidā sagaida. Protams, ja vispār kaut ko gaida.

Šis laiks mūs īpaši sagatavo, kad mēs atceramies par kādām senām, pārbaudītām un ticībā satveramām Dieva Vārda patiesībām. Tās, izdzirdot un atkal atceroties, kā senas leģendas liecina un kā ar “laika mašīnu” mūs pārvieto uz Kristus Piedzimšanas laiku. Tas ļauj mums pievienoties tiem cilvēkiem, kas piedzīvoja Jēzu, to mazo bērniņu. Tajā noliktajā laikā mēs kopā ar viņiem varam piedzīvot kādas lielas lietas. Tik lielas, ka tās vienkārši nedrīkst aizmirst! Tās ir svarīgas ne tikai tiem cilvēkiem, kas to piedzīvoja savā laikā; tās ir tik lielas lietas, ka tās arī vēl mūsdienās attiecas uz katru no mums. Tādēļ to nedrīkst aizmirst. Tādēļ to atkal, katru gadu no jauna ir jāatceras! Tieši šīs lielās lietas ir tās, kuras spēj paskaidrot, kas mums Adventa laikā būtu jāgaida.

Lai tās neaizmirstu, mēs tās ne vien klausāmies baznīcā, skaļi nolasītajos Dieva Vārdos, bet arī izdziedam dziesmās, kā vecāki, kas dzied saviem bērniem dziesmas, mācīdami viņiem kādu ļoti īpašu vēstījumu; lai arī paši tās dzirdētu un paši dziedātu — kādā noteiktā vietā, kādā noteiktā laikā. Protams, lai atkal atcerētos un saprastu, ko tad mēs šeit visi gaidām!

Tāda ir 4. dziesma mūsu Jaunajā dziesmu grāmatā — “Ak nāc, ak nāc, Immanuēl!” Tā ir dziesma, kuru iepriekšējās paaudzes jau sāka izdziedāt 12. gadsimtā, līdz tā tulkotā veidā ir nonākusi arī mūsu rīcībā, lai tās lielās un brīnišķīgas lietas, arī mums mācītu un atgādinātu.

Pirmajā pantā mēs dziedam šādus vārdus: “Ak nāc, ak nāc Immanuēl, uz Tevi gaida Israēls, tas tumsā, apspiestībā sēd, un cer uz Tevi, Dieva Dēls.” Šeit tiek apcerēti kādi seni laiki, kad Dievs bija nolīcis notikt pēc Sava mūžīgā nodoma, kad pasaulē notika kaut kas absolūti vienreizējs. Bija kāda Izredzēta tauta un arī Izredzēts Ķēniņš. Pati tauta varbūt nemaz nebija tik īpaša, bet tās Ķēniņš — bija pats Dievs Tas Kungs. Šeit mums ir jāpārdomā šis neparastais stāsts, kas “vijas cauri” Vecās Derības grāmatām un rod savu piepildījumu Jaunajā Derībā. Atsevišķi lasot mūsu Bībeles, šis “lielais stāsts” varētu palikt ārpus mūsu redzesloka. Tomēr arī jābrīdina, tas

ir pietiekami sarežģīts stāsts, jo tas atsauc atmiņā visu to, ko esam Vecajā Derībā lasījuši.

Dievs izredzēja tautu, atrbrīvoja to no verdzības jūga, dāvāja tai zemi, kur “piens un medus tek.” Pats Dievs kā varens Karavadonis un izcils Kareivis gāja tautai pa priekšu un sakāva tās ienaidniekus, kas mita Dieva apsolītajā zemē. Un Tas Kungs dāvāja Savai tautai mājas, ko tie nebija cēlušī; vīna kokus, ko tie nebija audzējuši; un zemi, ko tie nebija pelnījuši. Un Dievs deva tautai arī likumus, kā ķēniņi to dara, kad tie valda pār tautām. Šī Izredzētā tauta nepildīja Ķēniņa likumus. Tā nevēlējās TĀDU Ķēniņu. Neskatoties uz visu to, ko šis Ķēniņš tautai bija devis, viņi prasīja Dievam: “Dod mums citu ķēniņu, tādu kā citām tautām!” Un viņi arī dabūja ķēniņus kā citas tautas. Lai arī tā bija klaja nodevība pret Dievu, tomēr Dievs Savā žēlastībā paklausīja tautai un deva tiem citus ķēniņus Savā vietā.

Notika kaut kas absolūti vienreizējs! Šajās attiecībās starp tautu un tās Ķēniņu, bija kāda nesaraucama saite. Tas, ko tās ieceltais ķēniņš darīs; ko tās ķēniņš sasniegs; ko tas iegūs – to arī iemantos visa tauta. Un to, ko tās ieceltais ķēniņš zaudēs; kas tam neizdosies; kur ķēniņš būs nolaidīgs – tāpat notiks arī ar to tautu. Tāpat kā reiz pats Dievs gāja tautai pa priekšu, uzvarēdams visas tautas, kas nostājās ceļā, uzvaras ieguvumu iemantoja Izredzētā tauta; tāpat arī turpmāk, kad tautas jaunie ķēniņi novērsīsies no Dieva; pievērsīsies elkiem; iegrimis nolaidībā – tāpat tas būs un to darīs arī visa tauta. Par šo saikni starp Izredzēto tautu un tās ķēniņu mums atgādina dziesmas 3. pants: “Nāc, spēka Kungs, nāc, Adonai – Tu Dievs, kas tautai Sinajā reiz devi Savus likumus, ar stipru roku vadi mūs!”

Šis stāsts ir par to, kā pazemīgs Dievs, Īstais un Vienīgais tautas Ķēniņš, pielāva, ka nāk citi ķēniņi Viņa vietā. Lai cik labi tie iesāktu, tie visi kā viens, tie nespēja valdīt tā, kā tas būtu bijis vajadzīgs. Tie nespēja to darīt tā, kā valdīja Pirmais, Īstais un Vienīgais Ķēniņš.

Mēs šad tad dzirdam par ķēniņu Dāvidu, kas bija pēc Dieva sirids – tomēr arī Dāvids pievilās. Viņš arvien krita grēkā. Kad Dāvids gribēja Dievam celt namu, viņš bija tik vardarbīgs, ka Kungs neļāva tam pieskarties ne pie viena dievnama akmens, kad tas tika celts, jo uz Dāvida rokām “gulās” tik daudz grēku.

Tad mēs lasām arī par tādu gudru un varenu ķēniņu kā Salamans, kurš iesāka labi, jo bagātības un varas vietā Dievam lūdza gudrību. Tomēr, neraugoties uz visu Salamana gudrību, kuru mēs paši varam lasīt Salamana

pamācībās, tomēr arī viņš atkrita no Dieva un galu galā pievērsās elkiem. Neilgi pēc viņa visa tauta viņam sekoja.

Dievs Tas Kungs lielā pacietībā pieļāva visu šo ķēniņu neveiksmes, jo Dievs deva apsolījumu, ka no tiem “citiem tautas ķēniņiem” nāks Svaidītais un Apsolītais Kungs, kā tas Pirmais un Īstais — pats Dievs Tas Kungs. Ka tauta reiz atgūs TO Ķēniņu. Tad beidzot tauta būs brīva no tumsības, jo šī Ķēniņa izcilais panākums un lielā uzvara pār ļaunumu kļūs arī par Viņa tautas izcilo panākumu un tās lielo uzvaru. Tā Izredzētā uzvara pār grēku un nāvi būs arī Viņa ļaužu uzvara pār grēku un nāvi. Tā Apsolītā triumfs, augšāmcelšanās no mirušajiem, Valstības iemantošana un ienākšana godībā – būs arī Viņa tautas triumfs, augšāmcelšanās un tās ienākšana godībā. Par šo, no Dāvida dzimtas Apsolīto un Izredzēto, mēs dziedam dziesmas 5. pantā: “Tu atslēga no Dāvida, kas Tēva namu atdara; mūs debess ceļā vadīt nāc, lai priekā vērsas nopūtas.”

Ceturrtā Adventa svētdienas rītā mēs klausāmies Evaņģēlija lasījumu, kas ir šī stāsta turpinājums un arī šī stāsta noslēgums. Jau eņģelis pasludina jaunavai Marijai, ka Svētais Gars nāks par viņu, un no viņas dzims šis Īstais un Ilgi gaidītais Ķēniņš. Eņģelis vēstī jaunavai: “... tu tapsi grūta un dzemdēsi Dēlu, un dosi viņam vārdu Jēzus. Viņš būs dižens un tiks saukts par *Visuaugstā Dēlu*. Un Kungs Dievs dos viņam Dāvida, viņa tēva, troni. Un viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un viņa valstībai nebūs gala.”

Tā to arī mēs dziedam dziesmas 7. pantā: “Ak nāc, Tu tautu cerība, lai ļaužu sirdis vienojas, lai naidis un kari mitējas, Tavs miers virs zemes nolaižas.”

Šeit mēs arī skatām atklātu gan to garīgo pieredzi, gan arī pašu notikumu, kuru Adventa laikā gaidām. Mēs, kas ticam uz šo Svaidīto, uz Kristu, esam kļuvuši par šī Apsolītā Ķēniņa tautu. Viņš nevalda, kā citu tautu valdnieki to dara – Kristus valda kalpojot, un kalpojot Viņš valda! Tā mūsu garīgā pieredze, kuru mēs gaidām – tā ir tā pieredze, kuru mēs piedzīvojam, kad Viņš mums kalpo. Tomēr šeit ir kas vairāk par kādu pieredzi! Mēs, kas esam kļuvuši par šī Izcilā Ķēniņa ļaudīm, esam iemantojuši šo unikālo, īpašo saikni ar savu Ķēniņu. Šī Izredzētā Ķēniņa sasniegumi un ieguvums ir arī Tavi sasniegumi un Tavs ieguvums! Kad Jēzus nodzīvoja visu Savu dzīvi svētu, ne reizi nesagrēkojot – to arī Tu caur Kristu Dieva priekā iemanto! Lai Dieva priekšā nostātos šķīsts/a un nevainīgs/a. Kad Jēzus izcietā to sodu, kuru mēs bijām pelnījuši par saviem grēkiem, un, kad Viņš nomira pie krusta kā Dieva upura Jērs, mēs, Viņa

tauta, ieguvām pestīšanu, kuru panāca Viņš pats! Kad Jēzus augšāmcēlās no mirušajiem – mēs ieguvām augšāmcelšanos mūžīgai dzīvībai! Kad Jēzus iemantoja godību Debesu Valstībā, arī mēs to iemantosim, jo Viņš ir mūsu Kungs! Lai visur kur ir mūsu Ķēniņš, arī mēs tur būtu!

Ak nāc, ak nāc, Immanuēl, uz Tevi gaida Israēls! Āmen!

Svētīgus Kristus Piedzimšanas svētkus!

Mācītājs Gints Graudiņš

Svētrunas pieraksts

Esiet nomodā!

Lai jums žēlastība un miers no Dieva, mūsu Tēva un Kunga Jēzus Kristus!

Pārdomāsim Dieva vārdus no Mt.25:1-13 „*Tad Debesu valstība būs līdzīga desmit jaunavām, kas, paņēmušas savus eļļas lukturus, izgāja sagaidīt līgavaini. Piecas no tām bija nesaprātīgas un piecas saprātīgas. Nesaprātīgās, ņemdamas savus lukturus, nepaņēma līdzī eļļu. Bet saprātīgās saviem lukturiem paņēma līdzī arī eļļu traukos. Kad līgavainis kavējās nākt, viņas visas iesnaudās un gulēja. Bet nakts vidū atskanēja skaļi saucieni: redzi, līgavainis nāk! Izejiet viņu sagaidīt! Tad visas desmit jaunavas uzcēlās un sagatavoja savus lukturus. Nu nesaprātīgās lūdza*

saprātīgajām: dodiet mums no savas eļļas, jo mūsu lukturi izdziest. Bet saprātīgās atbildēja: nē! Tā nepietiks ne mums, ne jums. Labāk ejiet pie tirgotājiem un nopērciet sev. Kamēr viņas gāja pirkt, atnāca līgavainis, un tās, kuras bija gatavas, iegāja līdz ar viņu kāzu namā, un durvis tika aizslēgtas. Vēlāk atnāca arī pārējās jaunavas un sauca: kungs, kungs, atver mums! Bet viņš tām atbildēja: patiesi es jums saku: es jūs nepazīstu! – Tādēļ esiet nomodā, jo jūs nezināt nedz to dienu, nedz stundu.”

Mateja evaņģēlija 24. nodaļā Jēzus vairākas reizes brīdina mācekļus **būt gataviem Viņa atnākšanai**. Vispirms Viņš atgādina par Noasa dienām, kad ļaudis ignorēja Dievu, darīja daudz ļauna un neklausījās Dieva vārdos, kur Noass sludināja par **pasaules gala nākšanu**. Plūdi viņus pārsteidza pilnīgi nesagatavotus, un tad bija par vēlu skriet kaut kur glābties.

Nākamā līdzība, ko Viņš stāstīja, bija par nama kungu, kurš nezina, kad **nāks zaglis**, jo zaglis tieši meklē atrast tādu dienu, kad nama kungs negaidītu, un līdzīgi arī Cilvēka Dēls nāks tajā stundā, kad Viņu negaida.

Vēl ir līdzība par **ļauņu kalpu**, kas redzēdams, ka kungs ilgi kavējas nākt, sāka uzdzīvot ar bezdievīgajiem un darīt pāri saviem darba biedriem. Šo kalpu kungs arī pārsteidza negaidot, kad tas darīja visu šo ļaunumu, un sodīja savu kalpu ar nāvi.

Brīdinājums turpinās arī nākamajā nodaļā, kurā lasām par **desmit jaunavām**. Piecas ir prātīgas, bet piecas – neprātīgas (vienmēr jāuzdod jautājums sev pašiem, vai mēs esam tie prātīgie?).

Jaunavas ar lāpām piederēja tā laika tradīcijai sagaidīt līgavaini. Tās mums atgādina par Kristu un Viņa draudzi; **Kristus ir līgavainis**, saskaņā ar Rakstiem, un draudze – līgava. Līgava ir jaunava, tā ir šķīsta, attīrīta no visa, kas ir ļauns, jo tā ir no augšienes piedzimusi ar Dieva Vārdu. Tā ir kristīta Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā un attīrīta no visām vainām, Bībele saka, ka tas ir jauns radījums. Tā kā viņa ir saņēmusi grēku piedošanu, viņa ir īsta jaunava Dieva, sava Kunga, priekšā, bez vainas. To ņemsim vērā: tā kā mēs esam jaunava, kas ir paredzēta Kristum, **lai mums nav nekādi citi dievi**, nekādi dieviņi! Tikai vienīgais īstais līgavainis – Jēzus Kristus! Mēs ar Viņu esam saderināti, tādējādi tiekam sagatavoti gluži kā līgava tiek gatavota kāzām.

Līdzība par jaunavām **attiecas uz mācekļiem**. Jēzus nerunā par tiem, kuri netic, un Dievs neļaus viņiem pat tuvoties saviem svētkiem. Savukārt jaunavām ir paredzēts ieiet iekšā kāzu namā, tātad šeit tiek runāts

par aicinātiem kristiešiem, kuri tic uz Jēzu un kuri ir saņēmuši Debesu aicinājumu.

Jēzus brīdina, ka Debesu aicinājums var kļūt nenozīmīgs kādu kristiešu dzīvē. Mums nav jādomā, ka 50% kristiešu aizies uz elli, bet 50% kristiešu būs debesīs; šis vārds – 50/50 ir domāts, lai mēs saprastu, ka tas nav nemaz tik grūti, nokļūt tajā otrajā, nepareizajā, neprātīgajā pusē. Sadalījuma 50/50 ir nenoteiktības princips, kas šeit uzsvērts, jo jūs nezināt, **kurā brīdī varat nonākt neprātīgo pusē**, tāpēc mums šī līdzība ir jāmacās, tā ir jāizprot un jāsaprot, ko Kristus ar to māca. Pirmkārt, līdzība ir ļoti labi saprotama Jēzus laikā. Jūdu tradīcija laulību ziņā bija tāda: vispirms tā bija noruna tēvu starpā; meitas un dēla laulības tika sarunātas iepriekš, tad tēvu norunu darīja zināmu bērniem. Ja bērni piekrita šīm laulībām, sekoja nākamais solis; viņus veda Dieva priekšā, un viņi deva svinīgu zvērestu būt kopā līdz nāvē šķīrs. Mūsu kāzās tā nav; te viss parasti ir kopā, bet Izraēlā tie bija trīs dažādi posmi, kurus šķīra bieži vien daudzi gadi, izņemot pēdējo, jo, kad viņi bija devuši zvērestu, viņi jau skaitījās kā vīrs un sieva. Līgavainis šeit ir domāts tāds cilvēks, kas jau ir slēdzis derību ar savu sievu, bet vēl nav atnācis viņai pakaļ, lai svinētu šo notikumu un arī radītu bērnus.

Tam bija domātas kāzas, tātad, svinību ceremonija; un šīs desmit jaunavas, kas sagaidīja ar lāpām līgavaini, bija tā laika tradīcija, ko var atrast jūdu rakstos. Vakara stundā lāpas noderēja, tas bija skaisti, bija gaisma, un **līgavainis jutās gaidīts**.

Pēc tam jaunavas varēja ieiet kāzu namā un priecāties, mieloties un dejojot – baudīt dažādus labumus un iepriecinājumus. Par neprātīgām viņas sauca tādēļ, ka viņas nepieņēma vienu būtisku šī kāzu rituāla daļu: līgavainim nebija jāierodas noteiktā laikā; tieši otrādi – tradīcija paredzēja, ka līgavainis pēc savas jaunās sievas **var ierasties jebkurā brīdī** apmēram pēc gada. Parasti dienu sarunāja iepriekš, bet tā stunda bija līgavaiņa ziņā. Visi bija pieraduši, ka ir zināma kārtība, tāpēc līdz ar tumsas iestāšanos līgavainis arī parādās, jo tad ir vairāk laika mielastam, dzīrēm, dejām un jautrībai.

Bet, redzi, līgavainis nenāk, vienkārši nenāk un viss! Jau ir iestājusies tumsa, lāpas deg, bet to gaisma nav spēcīga, tā nav elektrība un neizgaismo nakti kā dienu. Un jaunavas aizsnaudās, kas ir ļoti normāli,

cilvēki nogurst un aizmieg. Tomēr jautājums ir, vai viņi ir gatavi priekšā stāvošajam uzdevumam – ar degošām lāpām sagaidīt līgavaini.

Kamēr viņas gulēja, eļļa, kas bija ielieta lāpās, gandrīz bija beigusies. Neprātīgās atšķīrās no prātīgajām tikai ar vienu lietu: viņas iedomājās, ka līgavainim ir jādara tieši tas, ko viņas grib, bet **līgavainis izdarīja tā, kā viņš grib**. Piecas bija tās, kuras saprata, ka līgavainis var kavēties un nāks, kad gribēs. Piecas uzskatīja, ka līgavainim jānāk jau pirmajās tumsas stundās, lai viņām būtu vieglāk, lai nevajadzētu trauku nest līdz; viņas pie sevis varbūt domāja, – tās jocīgās piecas ņem sev eļļas krūzi līdz, staipa smagumus, bet, redziet, kā iznāca, tieši neprātīgo problēma bija liela un neatrisināma. Pamanot, ka **eļļas vairs nav**, neprātīgās jaunavas to lūdza piecām gudrajām, bet tās tādēļ nekļuva neprātīgas, jo saprata, ka tad nepietiks ne vienām, ne otrām, ka neviens vairs nesagaidīs līgavaini. Labāk taču ir piecas degošas lāpas nekā neviena. Viņas tomēr atrod eļļu un vēlāk atnāk, bet līgavainis viņas nav redzējis un ir aizkaitināts. Viņš nav vienkāršs cilvēks, kā mēs noprotam, jo vienkāršo ļaužu kāzas bija visa ciema vai pilsētas kvartāla notikums. Visi, kuri gribēja, varēja nākt un mieloties, un apsveikt jauno pāri, bet šeit ir runāts par kāzu namu, kurš tiek aizslēgts, kur var iekļūt tikai ar speciāliem ielūgumiem, kas norāda, ka viņš nav vienkāršs cilvēks, tā nav tikai pieklājības uzruna, viņš tiešām ir kungs. Viņš ir pamanījis, ka desmit jaunavu vietā ir tikai piecas, ņēma to vērā – tās piecas viņu negaidīja, tāpēc atbildēja – **es jūs nepazīstu**. Nav nozīme, vai viņš jaunavas pazina vai nepazina, vārds *nepazīstu* nozīmē, ka viņas tiek noraidītas. Tie ir noraidījuma vārdi, pie tam pilnīga noraidījuma vārdi, tas nozīmē, jums nav nekādas daļas vairs kopā ar mani.

Kāpēc tas ir tik nopietns brīdinājums? Tāpēc, ka tas ir domāts par Jēzus mācekļiem, par viņu **ieiešanu Debesu valstībā**. Izrādās, ka mācekļi var kļūt neprātīgi, mācekļi var negatavoties Kristus atnākšanai. Izrādās, ka mācekļi var būt vienaldzīgi pret to, ko Kristus māca, tāpēc ir jābrīdina. Tā ir jau ceturtā reize, kad Viņš brīdina: **esiet nomodā!** Jūs nezināt ne to dienu, ne to stundu, tāpat vēl viens brīdinājums, saprotot, ka mums reiz būs jāstājas Dieva priekšā. Tad pie kā mēs piederēsim, – pie prātīgajām vai neprātīgajām jaunavām?

Kā mēs varam **sevi pārbaudīt**? Mums ir jāatļauj Dieva vārdiem mūs uzrunāt, lasot vai klausoties Kristu, un jāuzdod jautājums, vai tas neesmu es, kas tiek norāts? Vai es neesmu vieglprātīgs? Varbūt es domāju un **kavējos pie pasaules labumiem**? Vai arī man ir kaut kas īpašs, ko es no šīs pasaules

gribu saņemt un sasniegt, un tik ļoti, ka Kristus un mūžīgā dzīvība, un Dieva valstība mums kļūst mazāk svarīgi?

Labi, ka ir šis brīdinājuma sauciens: līgavainis nāk! Labi, ka ir, kas sauc un brīdina. Katrs no mums var **iemigt savā garīgajā dzīvē**, nu, tāpat kā šīs desmit jaunas. Neviens kristietis nevar nodzīvot pilnīgi svētu un Dievam veltītu dzīvi visā savas dzīves gājumā. Šī pasaule ar tās kārtību un viņas valdniekiem, ar viņas meliem un vilinājumiem var mūs novērst uz nepareizajiem mērķiem. Velns ar savām viltībām un meliem, kas nonāk tieši mūsu prātos, nostājas pretim Dieva vārdiem, kurus mēs uzklusām, un liek mums **sacelties pret Dieva vārdu**.

Daudziem cilvēkiem ir tik ļoti **vajadzīga pasaules atzinība**, tik ļoti ir vajadzīga cilvēku ievērība, ka viņi nonāk depresijā, ja tas tā nenotiek. Māsas, ņemiet vērā, – depresijai visvairāk ir pakļautas sievietes. Viņas neapzināti visu dzīvi meklē citu atzinību, lai labi justos, bet ziniet, ka jums ir vajadzīga tikai tā **atzinība, kas nāk no Kristus**. Ja arī 10 000 velnu teiks – labi, dari to, mums patīk, bet Dievs pasaka – nepatīk, tad nedz miljards cilvēku, nedz velnu atzinība nelīdz tavai dvēselei. Tev ir vajadzīga tikai viena atzinība, ka tavs Dievs, tavs Līgavainis Kristus tev teiks, labi, godīgā

un uzticamā kalpone, tu biji uzticīga pār mazām lietām, Es tevi iecelšu pār lielām. Vienīgajam, ko mēs vēlamies, ir jābūt atzinībai no Dieva.

Apustulis Pāvils māca, kā mūsu dzīvei kļūt patīkamai Dievam. Ne bezdievjiem, ne mūsu radniekiem, ne kaimiņiem, ne draudzenēm, ne vīram, bet vai Dievam tā ir tīkama? Tas ir galvenais jautājums. Tāpat arī vīriem nav svarīgi, ko domā kaimiņu veči, garāžas, darba veči, nav svarīgi, ko viņi runā, vai sauc tevi par traku vai muļķi. Svarīgi ir tikai tas, lai tad, kad tu nostāties Dieva priekšā, Viņš tev teiktu – tu labais un uzticamais kalps;

"... labi, tu **godīgais un uzticīgais kalps**. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā."(Mt.25:23). Kāda ir mūsu dzīve, kā atzinību mēs meklējam? Šim brīdinājuma saucienam, ka līgavainis nāk, ir jāmodina mūs augšā, kad pamanām, ka esam bijuši tie aizmigušie, tie, kas ir padevušies pasaules vilinājumiem, kas esam

ieklausījušies pasaules padomos un nomaldījušies savos dzīves mērķos! Lai Kristus atkal varētu spīdēt mūsu dzīvēs, mūsu domās, mūsu cerībās; visā tajā, kur mēs ilgojamies, lai tur Kristus spīdētu.

Īpaši, ja ir depresija, kas ir signāls lieliem maldiem, jo depresija nāk tikai tad, kad dvēsele maldās. Nevienam, kas ir Dieva gaismu saņēmis, ar ticīgu sirdi, nav depresijas: skumjas var būt, bēdas var būt, bet ne depresija. **Depresija nozīmē, ka cits gars jau valda pār cilvēka dvēseli,** ne Dieva Gars, kura augļi ir mīlestība, miers un prieks.

Depresijā tādu augļu nav, te uzreiz ir redzams, kāds gars to izsauc. Vīriešu vidū arī ir pasaulīgas skumjas, tāpēc viņu vidū ir vairāk pašnāvības. Ne visi kristiešu vīrieši nododas Dievam tā, kā pienākas, viņu dvēseles arī šaudās starp Dievu un pasauli. Un diemžēl vīrieši par saviem draugiem uzskata nevis māsas un brāļus, kas ir kristieši, bet bezdievjus, kuri smejas, kuri izņirgājas par visu, kas kristietim ir dārgs. Ja Svētais Gars tevi valdītu, tu būtu drosmīgs kā apustulis Pāvils un nebēdātu par kaunu.

Jo mēs dzirdējām labus vārdus: Kaut man *"...arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi..."* (Ps.73:26), mana labā daļa. Pat ja esat uz nāves sliekšņa, **Dievs vienalga ir vislabākā daļa mūsu dzīvē. Un Jēzus, mūsu Glābējs, ar savām ciešanām un krusta nāvi par mūsu grēku piedošanu un augšāmcelšanos ir panācis, ka šie Psalmā vārdi nav tikai vēlama lieta, tā nav tikai cerības lieta, tā ir dāvana mums visiem; Dievs jau ir Kristus dēļ mūsu patvērums un daļa, ne īslaicīgi, bet mūžīgi.**

Ko darīt, ja esam pamanījuši, ka esam tajā neprātīgajā daļā? Jēzus saka vienkārši – **iekarsies un atgriezies!** Esi dedzīgāks un atgriezies no maldiem un no grēkošanas. Kā tas var notikt? Nāc uz turieni, kur var iekarsties. Padomā par ugunskuru vai par kamīnu ar oglēm. Ja tu izņemsi ārā vienu ogli, tā pēc kāda laika dzīsīs. Ja ieliksi šo ogli atpakaļ kamīnā, tad pārējās ogles palīdzēs viņai sakarst. Zināmā līdzībā Kristus draudzē ticību atjaunot ir visvienkāršāk un visvieglāk, jo Jēzus teica, „... kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” (Mt.18:20).

Draudzē Dieva Gars darbojas visspēcīgāk, draudzē ticība ir visdedzīgākā. Tātad, atgriezies uz dievkalpojumiem, atgriezies uz Bībeles stundām, lasi Svētos rakstus, Psalmus, Jauno Derību, lūdz Dievu, lai piedod tavus grēkus, lūdz Dievu, lai Dieva vārdi pārveido tavu dzīvi. Dievs to arī darīs, tas jau ir Viņa mērķis. Jēzus tādēļ arī brīdina, – ja nebūtu brīdinājuma, nebūtu arī iespēja **atgriezies no ļaunā**. Tad katrs ietu savu

ceļu un maldītos, bet šie brīdinājuma saucieni – esiet nomodā, esiet gatavi! – tie liek mums visiem atkal sasparoties, viens otru uzmundrināt, ja vajadzīgs, pamācīt, ja vajadzīgs – brīdināt, lai mēs būtu gatavi, lai mēs būtu ticīgi, kad Jēzus atnāks virs zemes. Lai mēs būtu šķīstīti no grēkiem, jo negribam dzirdēt šos vārdus – atkāpies, ļauna darītāj! Lai mēs būtu ar

gara augļiem, nevis miesas augļiem; lai mēs būtu apzinīgi mīlie bērni un uzticami Dieva kalpi, zinot, ka **Viņš nāks negaidot**, lai mēs būtu gatavi katrā savā dzīves brīdī. Īpaši gribēju šodien norādīt, ka ilgā Jēzus gaidīšana, gluži tāpat kā šīm jaunavām līgavaiņa gaidīšana, var izraisīt vieglprātību vai pat neticību, jo apustulis Pēteris saka: *„...pēdējās dienās nāks nikni smējēji, kuri dzīvos savās pašu kārībās un sacīs: kur paliek Viņa apsoltā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma”* (2.Pētera 3:3–4). Tātad izsmies mūsu cerību un ticību, nevis vienkārši, bet ļauni, aizskaroši un sāpīgi. Tas mūsdienās jau notiek, dažiem pasaka to tieši sejā, citiem aiz muguras, bet tā, lai to dzirdētu; citi saraksta internetā, žurnālos vai avīzēs dažādas riebīgas lietas par Kristu. Daudzi cilvēki negrib būt sāpināti un nomaldās, domādami, **lai par mani nesmiets**, es no kaut kā atteikšos, piemēram, es neticēšu, ka Dievs radīja sešās dienās debesis un zemi, un visu dzīvo radību, jo savādāk par mani smiesies, es neticēšu, ka Jēzus ir piedzimis no jaunavas Marijas, jo par to visi smejas. Te gan jāpiezīmē ir tas – vai daudz jaunavu ir vidusskolas skolnieču vidū? Laulības pārkāpēji var ņirgāties un smieties, bet viņiem jaunavība nav dārga, tas ir kas tāds, kas jāzaudē ar pirmo vīrieti, ko sastop ceļā, lai nebūtu kauns. Atcerieties, šī ir ļauna un grēcīga laulības pārkāpēju cilts. Viņas izsmieklam un zaimiem nevajadzētu mums sāpēt, mums vajadzētu sāpēt par to, ka viņi netic, ka viņu sods viņus gaida priekšā jo bargs. Mums vajadzētu sāpēt nevis par sevi, bet par to, ka viņi iet mūžīgā

tumsā un ugunī, un sāpēs un ciešanās. Kad apustulis Pēteris skaidto, kāpēc Dievs kavējas sodīt pasauli, viņš tālāk saka, – „*Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās*” (2.Pētera 3:9).

Ievērojiet, ka Dievs kavējas nevis tādēļ, ka Viņam ir žēl visu pagānu, klausaties uzmanīgi, – viņš saka: **Dievs pacietīgi gaida uz mums, uz kristiešiem**, jo kristiešiem vēl ir grēki, kurus vajag izsūdzēt, viņiem vēl ir grēki, kurus vajag uzvarēt un viņiem vajag ticību, kura būtu godājama un slavējama, un mūsu dēļ, kristiešu dēļ, Dievs kavējas. Tas ir galvenais iemesls, tāpēc viņš noslēdz, sacīdams: „...*un uzskatiet mūsu Kunga pacietību kā glābšanai dotu*”(2.Pētera 3:15).

Viņš saka, ka labi, ka Kungs kavējas, jo laiks tev ir grēkus izsūdzēt, tas Kungs tos ir izpircis. Labi, ka Kungs kavējas, jo tu Viņu vēl vari vairāk iepazīt un iemīlēt. Labi, ka Kungs kavējas, jo tu vari **iemācīties Viņu paklausīt**. Labi, ka Kungs kavējas, jo tu beidzot vari šo pasauli atstāt bez nožēlas, jo tu redzēsi to, kāda tā ir patiesībā. Apustulis Jānis savā dzīves noslēgumā par šo pasauli rakstīja: mēs zinām, ka pasaule ir iegrimusi grēkā. Kad tu vairs neraugies uz šo pasauli ar cerībām, bet tikai uz Kristu, tad tu esi gatavs ienākt Viņa valstībā. Tad tavas lampas deg, tu dosies līdz Līgavainim Viņa kāzu namā, kas mums nozīmē – Dieva valstībā. Labi, ka Kristus kavējas, jo Dievs mūs žēlastībā uztur ticībā un sagatavo, lai mēs būtu nevainojami tajā dienā. 1. Kor 1:8 “Viņš jūs arī darīs stiprus līdz galam, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā.”

Tādēļ lūgsim viens par otru un par sevi, lai esam gudrās jaunavas, lai ticību turam, esam kopā un **Dievam esam uzticīgi līdz pašam galam**. Tad Jēzus, kad atnāks, atradīs mūsu ticību un atradīs arī to labo, kas līdz ar to visu nāk.

Dievs, sargā un svētī mūsu dvēseles, pašķir ceļus, ka labu darbu netrūkst, ka Dieva mīlestība un ticība uz Kristu un cerība mūsu sirdīs ir kā spēcīga liesmojoša liesma! Jēzus vārdā, Amen!

Mācītājs Ingus Dauksts

Rādīšanas liecības

Bioluminiscence

Daudzas dzīvās radības pašas rada gaismu ķīmiskā procesā. To sauc par **bioluminiscenci**, tā sastopama kukaiņiem, simtkājiem un tūkstoškājiem, gliemežiem, sliekām, adatādaļiem, sēnēm, zivīm, kalmāriem, kā arī dažiem mikrobiem.

Bioluminiscencei nepieciešams gaismu izstarojošs pigments, kas pazīstams kā **luciferīns**; ķīmisko reakciju, kas pārvērš enerģiju gaismā, veic enzīms **luciferāze** (latīņu val. *lucifer*, „gaismas nesējs”). To dažreiz sauc par "auksto gaismu", jo efektivitāte ar kādu šis process pārvērš ķīmisko enerģiju gaismā, nevis izšķiež to siltumā, ir ārkārtīgi augsta, aptuveni 40%, kas ir apmēram 20 reizes augstāka kā kvēlspuldzei un augstāka par labākajām dienasgaismas un LED spuldzēm.

Tikai jūras organismiem vien ir vairāk nekā četri gaismas izstarojošā pigmenta luciferīna veidi. Daudzas no šīm radībām izstaro zilu gaismu, kas ūdenī spīd tālāk nekā, piemēram, jāņtārpiņu zaļā gaisma. Šī enzīma struktūra pat viena nodalījuma dažādām sugām atšķiras, un tā varianti maz atbilst viens otram. Šis līdzības trūkums neļauj [sekulāriem zinātniekiem] noteikt ticamu bioluminiscences evolūciju. Tādēļ tiek uzskatīts, ka bioluminiscence evolūcijas vēsturē ir radusies vismaz 40–50 reizes.

Malacosteus niger pūķzivīm ir divu veidu gaismas orgāni, kas mirdz vai nu ar zili zaļu, vai sarkanu gaismu. Lai ražotu sarkano gaismu, to bioluminiscējošā gaisma aktivizē gaismas jutīgu proteīnu, kas savukārt izstaro sarkano gaismu. Pēc tam gaisma iziet cauri brūnam filtram, padarot to vēl sarkanāku. Šīs zivis ir vienas no retajām, kas var saredzēt sarkano gaismu okeānā. Dažas bioluminiscējošās radības nevar producēt savu gaismu, bet paļaujas uz citiem, kas veiks šo darbu, piemēram, vairākas kalmāru ģintis izmanto baktērijas, lai radītu savu gaismu abpusēji izdevīgā kopdzīves izkārtojumā (simbiozē). Kalmāri kaut kādā veidā uzrauga baktēriju darbību, un baktēriju celmi, kas nespēj ražot pietiekami daudz gaismas, tiek atraidīti ar vēl nezināmu mehānismu. Dažos no šiem kalmāriem baktēriju klātbūtne izraisa gaismu radošā orgāna attīstību. Tomēr pārējās kalmāru ģintis ražo pašas savu gaismu, izmantojot luciferīnu kopā ar savu individuālo luciferāzes enzīmu. Šī atšķirība vienā grupā ir pretrunā ar viegliem evolūcijas skaidrojumiem. Citas okeāna plēsīgās zivis ir bioluminiscējošas, bet pašas nespēj ražot luciferīnu. Viņām ir visi

nepieciešamie orgāni un fermenti, taču pašām ir jāiegūst luciferīns, barojoties ar jūras organismiem, kuriem tas ir, bet kuri bieži vien paši nespēj izmantot vai ražot gaismu!

Bioluminiscencei ir daudz pielietojumu: pārošanās, laupījuma vai plēsēju uzmanības novēršana, laupījuma pievilināšana un saziņa. Dažos gadījumos tās lietojums nav zināms.

Evolucionistiem ir jāpieņem, ka visām iezīmēm, ko viņi novēro, ir jākalpo (vai ir kalpojušas) kādam izdzīvošanas mērķim. Tāpēc dažu sēņu bioluminiscence ir noslēpums. Spīd tikai trīs sēņu līnijas (*Omphalotus*, *Armillaria* (celmenes, kuru sēņotne izraisa praulu spīdēšanu tumšā – red.) un *Mycenoid* sugas), un to izstarotās gaismas intensitāte dažādām sugām ir atšķirīga. Lai gan dažas sēnes šķietami piesaista kukaiņus ar savu mirdzumu, lai tie izplatītu sēņu sporas, citām tas tā nav, jo, piemēram, sugām, kurām mirdz šķiedrainais, barības vielu savācošais micēlijs (nevis sporas nesošās daļas), kukaiņi, ēdot šīs daļas, var nodarīt vairāk ļauna nekā laba. Dievs, iespējams, radīja īpašības, kam nav cita mērķa kā skaistums, vai arī, lai demonstrētu Savu radošumu.

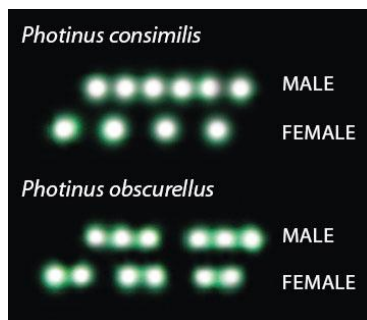
Interesanti, ka dažas radības bioluminiscenci izmanto pret apgaismojumu. Lai maskētu savu ēnu pret gaismu, kas nāk no augšas, daži jūras organismi izmanto bioluminiscenci uz vēdera, lai nepārtraukti atbilstu pastāvīgi mainīgajai gaismas intensitātei un krāsai. Evolucionisti nav izskaidrojuši, kā šādas sarežģītas iezīmes varēja pakāpeniski attīstīties. Nepilnīgs, slikti kontrolēts mehānisms priekštecis būtu nodrošinājis nelielu aizsardzību pret plēsējiem. Tas, visticamāk, pat būtu atvieglojis šī organisma noteikšanu (piemēram, mirdzot naktī, pirms organisms ir izstrādājis mehānismu, lai efektīvi samazinātu gaismas emisiju, vai kvēlojot nepareizā krāsā, tādējādi kļūstot vēl redzamāks).

Vispazīstamākais bioluminiscējošais dzīvnieks ir jāņtārpiņš (*Lampyridae*, spīdvaboļu dzimta). Šīs vaboles izmanto īpašus gaismas impulsu modeļus, lai sazinātos un atrastu savu pāri. Kavēšanās pēc tēviņa pēdējā gaismas signāla un mātītes gaismas signāla sākums ir precīzi noteikts laikā un ir raksturīgs sugai, tāpēc, kad šis laiks ir izslēgts, saziņa tiek traucēta. Dažas jāņtārpiņu mātītes var atdarināt citu sugu modeļus un pēc tam piesaistīt šo sugu tēviņus, lai tos medītu! Dažreiz jāņtārpiņi koordinē savus

gaismas impulsus lidojuma laikā, tādējādi radot iespaidīgus precīzi sinhronizētus gaismas zibšņus.

Attēlā: saziņai jāntārpiņu tēviņš (*male*) un mātīte (*female*) izmanto dažādus “morzes kodus”.

Evolūcijas piekritēji uzskata, ka bioluminiscences spēja ir radusies neatkarīgi desmitiem reižu, ilgā ģeoloģiskā laika posmā, pilnīgi atšķirīgos tipos un ļoti atšķirīgos apstākļos, novedot pie līdzīgiem gaismas ģenerēšanas mehānismiem, t.i., “konverģences”. Ir hipotēze, ka pēc fotosintēzes parādīšanās un skābekļa daudzuma palielināšanās atmosfērā spēcīga antioksidanta oksigenāzes-luciferīna komplekss bija veids, kā ar to tikt galā, un luminiscence sākumā bija tikai nejauša; tikai pēc tam, kad attīstījās spēja arī redzēt, kļuva pieejami citi pigmenta lietojumi u.c. hipotēzes. Bet dziļāks jautājums ir, kā šāds mehānisms radās pats par sevi? Bioluminiscence ietver gan enzīmu, gan luciferīnu, kā arī kontroles mehānismu, kas integrēts ar organisma nervu sistēmu, kā arī ģenētisko informāciju, lai kontrolētu gan gaismu izstarojošo orgānu attīstību, gan darbību. Evolucionisti nav ticami izskaidrojuši, kā šis ārkārtīgi sarežģītais mehānisms varētu rasties pakāpeniskā procesā, jo katram posmam ir jābūt pilnībā funkcionālam, lai to saglabātu dabiskā atļau. Tas atbilst pierādījumiem, kas liecina, ka šīs pazīmes ir īpaši izveidotas, un ir daļa no daudzu sugu sākotnējā dizaina, no kurām dažas vēlāk varēja zaudēt šādas spējas. Pārsteidzošā daudzveidība bioluminiscences mehānismos ir liecība par Radītāja varenību un ir apzināti izveidota, nevis nejauša.

No *Martin Tampier* raksta izdevumā *Creation Ministries International*
<https://creation.com/bioluminescence-the-light-of-living-things>

(tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;

Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the positions taken in articles on other topics)

Dzeja un pārdomas

Zaiga Ābele

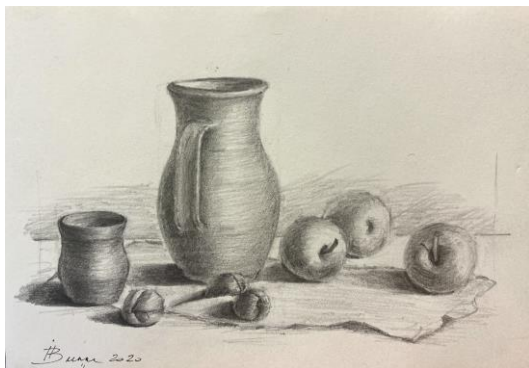
Lūgšana

Dievs, sargi mūs un neļauj maldināt!
Neļauj mūs šķelt un naidot, Tevis dotajā zemē!
Stiprini garā tos, kas zaudējuši ticību!
Ļauj mums dzīvot mierā un labklājībā,
Tevis dāvātā un senču lolotā, brīvā Latvijā!
Dziedini mūsu sirdis, prātus un dvēseles.
Dari mūs redzīgus, lai redzam, kas vērsts pret mūsu garu un zemi.
Dziedini mūsu sašķelto tautu, svētī un sargā! Āmen!

Maniem draugiem, paziņām un visiem pa mūžības ceļu
aizgājušajiem 2021.gada Adventā

Mans laiks,
Man atvēlētais laiks,
Kur tu tā steidzies?
Vēl tik daudz cerību un sapņu,
Un mīlestība nesatikta...
Bet laiks un kaut kas
Netverami skaists ir beidzies.
Bet mana sirds kā negudra,
Kā nesaprotot prasa –
Kāpēc? Kāpēc?
Man krūtīs dziļi sāpe asa.
Tik daudz vēl neuzcelts
Un nepateikts te paliek...
Kāpēc? Ak, Dievs! Kāpēc?
Bet Dievam visā te ir savi plāni –
Uz katra dzīves audekla
Viņš Savus punktus saliek.

Tavs laiks ir tagad bezgalīgi
Tāls un nezināms!
Tev sācies kaut kas jauns,
Pirms tūkstoš gadiem apsolīts
Un nav nekāds tur māns.
Aiz zvaigznēm
Mēs reiz tiksimies,
Aiz zvaigznēm...

Vai es gaidu brīnumu?

Kur lai atrod brīnumu, kas šajā pasaulē vēl ir ko vērts?

„Sirdsskaidrības ziedi no Dieva mums doti, no debesu gaismas izveidoti, ” – tā raksta dzejnieks Aleksandrs Zēbergs. Šogad jau pirms Ziemassvētkiem uzsniga sniegs, un bija arī maktens sals, kas sniegam neļāva tūlīt pazust. Tas bija kā tāds brīnums un atvieglojums, kas nāca pēc tumšajām, nospiedoši vienmuļajām un pandēmijas apņemtajām dienām. Sniegs kā balti ziedi. Tāda sniegota gaisma, kas vismaz mazliet ļāva mums būt laimīgākiem.

Šodien daudzi dzīvo sāpēs, neziņā, bailēs un izmisumā. Gaidām, ka kaut kas mainīsies, notiks brīnums un viss atkal nostāsies savās vietās. Mums visiem gribas mieru, mīlestību, lai bērni veseli un mazbērniem viss labi. Mums visiem gribas justies pasargātiem, mīlētiem, laimīgiem un nodrošinātiem. Lai ir mājoklis un darbs. Esam vīlušies sevī, apkārtējos cilvēkos, valdībā, baznīcā un pat Dievā. Daudzi saka – kur nu ir tavs Dievs? Kāpēc Viņš nepalīdz, kāpēc nedod, pēc kā mēs lūdzam?

Bet sapratīsim, ka mums gribas arī daudz ko tādu, kas patiesībā nemaz nav nepieciešams. Vai arī nav mums domāts. Tādēļ arī daudz sāpju, kļūdu un vilšanās. Prāts nekad nezina, ko mums vajag, prāts zina tikai to, ko grib, un tās ir divas pilnīgi dažādas lietas. Caur Dievu, Garu un Dvēseli mēs izvēlamies pavisam citas lietas, un mums ir atvērtas pavisam citas durvis. Nemeklēsim šīs pasaules drāmas, bet meklēsim Dievu savā sirdī. Visu ir

iespējams labot un mainīt, tikai jāatgriežas pie paša sākuma, pie patiesajām vērtībām. Pie Dieva.

Šīs pasaules notikumi norāda tikai to, ka mums visiem ir vajadzīga Dieva žēlastība, lai izietu cauri šīm grūtībām, kuras eksaminē mūsu sirdis. Mēs domājam, ka Dievs mūs redz no augšienes, bet patiesībā Viņš mūs redz no iekšienes. Dzīvosim mīlestībā! Tādā mīlestībā, kas ir kā absolūta, pārcilvēciska Dieva dāvana. Daudz ko var mācīties no tādas mīlestības. Cienīsim viens otru! Mīlēsīm savus tuvākos, teiksim viņiem labus vārdus, būsim kā gaiss – vienmēr vajadzīgs un vienmēr neredzams.

Nevienam neko nepārmēzdami, neuzbāžoties, ne no viena neko nepieprasot un tajā pašā laikā atnākot īstajā brīdī tur, kur tieši šajā laikā tu esi vajadzīgs. Kad kādā cilvēkā redzi ko skaistu un labu, pasaki to viņam. Tas aizņems tikai dažas sekundes, taču viņam tas kā brīnums var palikt sirdī uz visu dzīvi.

Vai es gaidu brīnumu? Jā! Es gaidu Jēzus Kristus atnākšanu! Viņš noteikti atnāks. To pats Dievs mums ir apsolījis.

Lai gaiši, miera un mīlestības pilni mums visiem šie Ziemassvētki!

Zaiga Ābele

Zināšanai!

- **Bībeles stundas – katru ceturtdienu no pl.18:00 Skype (*janabaznica1*) un YouTube kanālā (paliek ieraksts).**

Kovida ārkārtas situācijas laikā:

- Svētbrīži – bez sertifikāta, visiem: svētdienās pl.12:00; 12:30 un 13:00, un trešdienās pl.18:30;
- Svētdienas dievkalpojums (tikai zaļajā režīmā – ar sertifikātu) – pl.10:00.

Lūgsim, lai mēs, draudze, tuvākajā laikā atkal varam pulcēties visi vienā kopējā dievkalpojumā!

Iekšējā klātbūtne

Kur atrodas Dieva Valstība? Kur lai mēs to meklējam? Arī farizeji uzdeva tādus pašus jautājumus, un Jēzus dotā atbilde noder arī mums. *"Dieva Valstība nenāk ārīgi redzamā veidā. Nevarēs arī sacīt: redzi, še viņa ir, vai tur – jo, redziet. Dieva valstība ir jūsu vidū"* (Lk. 17:20-21). Daudzi ir meklējuši to baznīcā vai kalpošanā, tajā vietā vai šajā cilvēkā, bet pēc Valstības mums jāraugās vienīgi sevī, tur, kur mājō Kristus. *"Manī dzīvo Kristus"* (Gal. 2:20). *"Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība"* (Kol. 1:27). *"...līdz kamēr Kristus izveidotos jūsos"* (Gal. 4:19). *"Un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs"* (Efez. 3:17). *"Turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs"* (1Pēt. 3:15).

Es gribu uzsvērt: ja mēs ikvienu brīdi dzīvojam Dieva tuvumā, tad mēs varam saskatīt mūsos Kristus paliekošo klātbūtni. Svētais Augustīns reiz teicis, ka sava kristīgās dzīves gājuma sākumā viņš ir zaudējis daudz laika, mēģinot atrast Dievu ārpus sevīs, lai gan vajadzējis vērsties sevī pašā.

Atziņa, ka Dieva valstība ir mūsos, sniedz lielu labumu. Tēvreizē mēs lūdzam, lai nāk Viņa valstība un lai Viņa prāts notiek kā debesīs, tā arī virs zemes. Debesu valstībai ir jāienāk mūsu sirdīs, pirms tā var izpausties pasaulē. Raugoties uz Kristu sevī, mūsos tiek atbrīvota Viņa dzīvība, un tad ikviens mums apkārt var ieraudzīt Viņa valstības būtību. Šis izpausmes daiļums ir tik dabisks kā augļu koka zieds. Tas nav mākslots, bet kļūst par burvīgu smaržu ikvienam, kurš spēj to atpazīt.

Ja mēs raugāties sevī, Jēzus māca mūs ik dienas, atstājot paliekošu iespaidu mūsu sirdīs. Tieši pēc šādas mācības mēs esam ilgojušies, tādas, kura ienāk mūsos spēkā un varenībā.

Es ļoti daudzus gadus studēju Rakstus, lai kļūtu par labu skolotāju. Gatavodamies nodot citiem savas zināšanas, es lasīju komentārus, mācījos grieķu valodu un pasvītroju Rakstu pantu pēc panta. Pēc ilgiem akadēmisku studiju gadiem es konstatēju, ka šādi pētījumi nepalīdz man nodibināt kontaktu ar dzīvo Dievu. Es maldīgi domāju, ka, ja vien man un arī citiem izdotos iegūt īstās zināšanas, tad arī mūsu darbi kļūtu godīgi un taisni.

"Jūs pētījat Rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani" (Jņ. 5:39). Tad es atmetu centienus uzzināt kaut ko par Dievu un sāku pārdomāt, kā lai es iepazīstu Dievu pašu.

Iztēlojaties, ka vīra vai sievas vietā es iedodu jums tikai viņu attēlus vai vēstules. Vai jums ar to būtu gana?

Ikreiz, kad jūs pārņemtu ilgas pēc dzīvesbiedra, es teiktu: "Paskatieties uz attēliem un vēstulēm!" vai arī: "Varbūt uzrakstiet kādu vēstuli pats?" Vai jūs apmierinātu šādas vēstuli draugu attiecības?

Arī Dievu neapmierina vēstuli draugi, kuri lasa Viņa vēstules, raugās uz Viņa attēliem un brīžam sūta Viņam rūpju pilnus vēstījumus. Viņš vēlas, lai jūs nāktu ar Viņu tiešā kontaktā. Viņš ir padarījis šo uzdevumu neticami vienkāršu, likdams Savai dzīvībai iemājot jūsos. Ja jūs kaut brīdi paliktu mierā, jūs sadzirdētu Viņa balsi, kurai ir vara pārmainīt jūsu sirdi.

Kāpēc gan ļaudīm ir tik daudz zināšanu un tik maz spēka? Varbūt tāpēc, ka viņu zināšanas ir nākušas nevis no Kristus iekšienē, bet gan no Rakstiem, no ārienes? Kad man atklājās šis noslēpums, es pārsteigts sapratu, ka, pievērsies Kristum sevī, es jau pēc mirkļa saņēmu vēsti, kura bija jāsniedz tālāk citiem. Es biju vēl vairāk pārsteigts, kad izrādījās, ka šāda veida vēsts ietekmēja klausītājus ar patiesi varenu spēku, pārvēršot visu viņu dzīvi. Šādas, no Viņa tik īsā laikā saņemtas vēsts vienā teikumā bija ietverts lielāks garīgs spoks, nekā garā, manis paša ilgi gatavotā sprediķī.

Viens no maniem mīļajiem ticības skolotājiem Indijā stāstījis man, ka kādreiz viņa karstākā vēlēšanās bijusi skatīt Jēzus vaigu. Viņš juta – ka, ja vien viņam parādītos Jēzus, līdz ar to viņam rastos arī vajadzīgā drosme turpmāko uzdevumu veikšanai. Tā viņš nolēma gavēt un izlūgties sev Dieva atklāsmi. Pagāja četras dienas, un nākamajā naktī viņu pamodināja klauvēšana pie durvīm. Savā garā viņš juta, ka pienācis brīdis, kad viņš redzēs Jēzu. Atvēris durvis – viņš ieraudzīja puskailu, izbadējušos, nepatīkama izskata jauni, kurš bija tik netīrs, ka ap viņu vijās mušas. Jaunietis teica: "Vai zināt, kāpēc ap mani lidinās mušas? Tās pulcējas ap mani tāpēc, ka es esmu mēslu čupa. No manis ir novērsušies mani vecāki, un mani nicina visi ļaudis. Es esmu tikai mēslu čupa!" Tad jaunietis uzgrieza viņam muguru un aizgāja.

Kad durvis aizvērās, mans skolotājs sadzirdēja Dieva balsi. "Nu tu esi redzējis Manu seju! Tur, kur ir ciešanas, tur, kur ir sāpes, tur, kur ir nicinājums, tur esmu arī Es!" Mans skolotājs bija lūdzis un vērsies pie Kristus, kurš mājāja viņā, un mācības spēks bija tik varens, ka tā atstāja paliekošu iespaidu uz viņa sirdi. Šis cilvēks tagad izstaro unikālu, neatkārtojamo Kristus mīlestību pret visiem dzīves grūtdieņiem.

Viņš apmeklēja lepras slimniekus un apskauj neaizskaramos, bez mitas atdodams visiem Kristus mīlestības dāvanu. Mana māte, satikusi šo cilvēku, nosauca viņu par "indiešu eņģeli".

Tā notiek ar visiem, kuri atrod Kristu sevī; viņiem nepietrūkst ne spēka, ne saiknes apziņas, viņi izjūt vienīgi nemitīgu Viņa dzīvības plūsmu. "*Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājō?*" (1.Kor. 3:16)

Atklājums, ka Kristus mājō mūsos, sniedz mums vēl vienu priekšrocību: klusums mums kļūst par svētību. Kamēr mēs saspringti meklējam Kristu gan šur, gan tur, un mums liekas, ka nespējam Viņu atrast, mēs alkstam mierinājuma un iedrošinājuma, kuru dod Viņa balss. Ja vien Viņš mūs uzrunātu, mēs varētu turpināt savus meklējumus mierā vai nu pārliecībā, ka esam Viņu atraduši, vai vismaz apziņā, ka Viņš nav mūs pametis. Bet, ja esam ticībā saskatījuši Kristu sevī, klusums mūs vairs nebaida, tas kļūst pat iepriecinošs. Žēl, ka tikai retais pazīst to svētību, kura ir atrodama šādā klusumā, jo vairākums ir pārāk aizņemti, diktējot Dievam savas vēlmes un trokšņojot, lai pārliecinātos, ka Viņš tos gan sadzirdēs, gan rīkosies saskaņā ar viņu gribu un interesēm. Viņi nepazīst Dieva klātbūtnes izjūtu, kura atklājas klusumā. Klusums Dievam ir būtisks; tas ir pieminēts Bībelē vairāk nekā trīs simts reizi.

Es priecājos par kopību ar savu sievu tās visdažādākajās izpausmēs – garīgajā, fiziskajā, emocionālajā un seksuālajā. Dažādos brīžos mūsu saikne ir dažāda. Tā mūsu attiecību izpausme, kura veidojās visilgāk, bija prasme klusēt. Es bieži vien nevēlos sarunāties, kad esmu kopā ar savu sievu.

Kad es lasu, iestājas klusums, bet man ir patīkami apzināties, ka viņa sēž uz dīvāna tepat blakus. Tas rada manī siltu klātbūtnes un miera sajūtu. Es vienkārši gribu palikt viņas tuvumā, tāpat kā viņš manā. Mūsu klusēšanu padara tik piepildītu mana apziņa, ka viņa grib būt šeit, man blakus, un viņas apziņa, ka es gribu būt viņas tuvumā. Neviens no mums negrib traucēt otram, mēs vienkārši priecājamies viens par otra tuvumu. Šajos klusuma brīžos es vēlos, lai viņa atrastos man blakus, jo es viņu mīlu. Kad ir atmesta jebkāda darbošanās, mums patiesi pietiek vienam ar otra tuvumu.

Mēs – Baznīca – esam Kristus līgava. Vai mums pietiek ar Viņu pašu vai arī mēs vēlamies Jēzu tikai tad, kad Viņš dāvā mums to, ko mēs gribam? Vai mēs jūtamies apmierināti Viņa klātbūtnes klusumā, vai arī mums ir visu laiku jārunā, jāstrīdas un jātaisnojas?

Ja mēs līdz mūža beigām nesaņemtu no Viņa rokas vairāk neko citu kā vien apziņu, ka Viņš mājō mūsos un pat ja Viņš visu laiku paliktu klusēdams, vai mums ar to pietiktu pārpārēm?

Daudzi nekad nav veltījuši kaut mazliet laika tam, lai paklusētu Dieva priekšā. Daudzi nezina, kā to dara. Es esmu pārliecināts, ka līdz ar visu savu runāšanu, meklēšanu un komandēšanu viņi tomēr ir daudz ko zaudējuši. Mēs kļūdāmies, meklēdami Viņu paši savam priekam, savu emocionālo, fizisko un garīgo vajadzību apmierināšanai, jo mums Viņš ir jāmeklē Viņam par prieku. Visi, kuri ir meklējuši Dievu Viņam par prieku, varētu apliecināt, ka ir raduši piepildījumu, nenozēlodami nevienu mirkli, pavadītu Viņa klātbūtnē. Beidziet izlūgties no Dieva dažādus niekus! Mīliet Viņu klusumā, mācieties priecāties par Viņa klātbūtni jūsos, un tad no jūsu būtnes dziļumiem plūdis dzīvā ūdens straumes.

Kā lai mēs iemācāmies pieredzēt šo Kristus dzīvības svētīgo klātbūtni? Lūdzot, lai mums to atklāj Tas, kurš aicinājis mūs tik dziļām un personīgām attiecībām. Ja mēs paliksim klusumā un pašlāvībā uz Viņu, Viņš uzticīgi piepildīs to, uz ko pats mūs ir aicinājis.

Es apzinos, ka intelektuālas doktrīnas ir daudz vieglāk izskaidrojamas nekā garīgas patiesības, jo šos noslēpumus nav paredzēts pilnībā izprast, bet gan pilnībā piedzīvot.

Es esmu bijis kopā ar savu sievu un pat palīdzējis viņai trīs mūsu bērnu dzemdībās. Es esmu ļoti daudz lasījis par dzemdību procesa norisēm. Viņa ir sīki izklāstījusi man visas savas dzemdību laika izjūtas. Ikvienu no saviem jaundzimušajiem bērniem es esmu turējis rokās jau brīdi pēc piedzimšanas. Un tomēr līdz pat šai dienai es nezinu, kā tas ir – dot bērnam dzīvību. Dalīšanās pieredzē ar citām mātēm manai sievai nesagādā nekādas problēmas, un es vēroju, kā viņas tikai saprotoši pamāj ar galvu. Tomēr es zinu, ka man tas pilnībā nebūs saprotams nekad.

Tas pats attiecas arī uz garīgām patiesībām. Tiem, kuri ir pieredzējuši Kristus dzīvību sevī, būs ļoti grūti to izskaidrot, bet citiem kristiešiem, kuriem ir tāda pati pieredze, atliks vienīgi zinīgi pamāt ar galvu. Garīgas realitātes, tāpat kā dzimšana, ir brīnumi, kas nāk no Dieva rokas. Un mūsu Dievs ir brīnumu darītājs Dievs!

No Maikla Velsa grāmatas
“Problēmas, Dieva Klātbūtne un lūgšana”

Smaidam

Skolotāja: *Saki taisnību, Aldi: kurš izpildīja tavus mājas darbus?*

Aldis: *Mans tētis.*

Skolotāja: *Viens pats?*

Aldis: *Nē, es viņam mazliet palīdzēju!*

*

Pēterīša tēvs zvana kaimiņam:

- Labdien! Vai jūs jau izpildījāt mājas darbu matemātikā?

- Izpildīju.

- Iedodiet norakstīt.

*

- Jānīt, kas ir litrs?

- Tas pats kilograms, tikai slapjš.

*

Kaut kā nesanāk tērēt naudu ar prātu – vienmēr vai nu naudas par maz, vai prāta.

*

Kredīta reklāmas jālasa otrādi – nevis “Ņem kredītu! Nav problēmu!”, bet “Nav problēmu! Ņem kredītu!”

*

Ma-amm, es gribu ūdeni... Ma-amm, izlasi grāmatu... Ma-amm, kur mana kleita?... “Cik brīnišķīgi būt mammai!” domāja tētis, guļot uz dīvāna.

*

Muri, teiksim mammai un tētim, ka tu apēdi visus saldumus. Sarunāts?

*

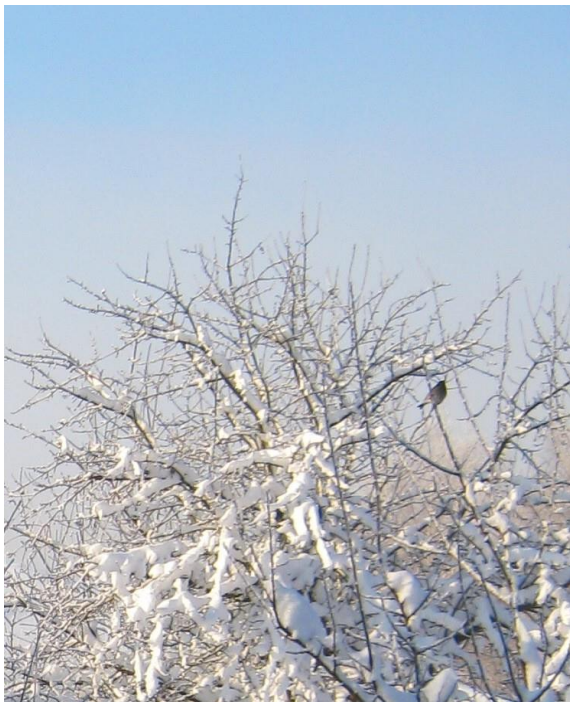
Neskatoties uz visām šķirņu un krāsu dažādībām, patiesībā eksistē tikai trīs kaķu šķirnes:

1. Guļamkrēsla pārvaldnieks.
2. Izēdājs.
3. Parasts krāpnieks.

Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušā Dēla. Pilnu žēlastības un patiesības. (Jņ.1:14)

Šeit Jānis izsaka to, kas ir "Vārds", par kuru runājis viņš pats un arī Mozus, proti – tas ir Dieva vienīgais Dēls, kas iemantojis visu Tēva godību. Tādēļ Jānis Viņu sauc par vienīgo, vienpiedzimušo Dēlu – Viņš tiek atšķirts no visiem citiem Dieva bērniem, kas nav Viņa dabīgie bērni; jo tāds ir vienīgi šis Dieva Dēls. Tas vēlreiz skaidri parāda Kristus patieso dievišķību. Ja Viņš nebūtu Dievs, tad nevarētu – atšķirībā no visiem citiem – tikt saukts par Dieva vienpiedzimušo Dēlu, kas nozīmē, ka tikai Viņš un neviens cits ir Dieva Dēls. Tas nevar tikt sacīts par svētajiem eņģeļiem un cilvēkiem, jo neviens no tiem nav Dieva Dēls, bet tie visi ir brāļi un radītas būtnes, žēlastībā izredzēti, nevis dabīgi dzimuši Dieva bērni.

Mārtiņš Lutens

Izdevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane, V. Daukste,
A. Ķempe, J. Miķelsons